

De 16 vestjydske „skuespillere“ hjemme igen

Turen til hovedstaden forløb fint, de klarede deres filmsopgave tilfredsstillende og lod sig ellers ikke imponere af København

Det var 16 trætte, men glade og tilfredse vestjyder, der lørdag aften vendte hjem fra en tredages rejse til København, hvor de havde medvirket i et par af sceneerne i Palladium-filmen „Ordet“ af Kaj Munk.

Rejseleder var fotograf Holger Sørensen, Ulfborg, der beretter følgende om turen:

— Vi ankom til København ved 14-tiden onsdag som planlagt, men vort ukendskab til hovedstaden resulterede i 3 kvarters forsinkelse i ankomsten til filmsbyen Hellerup, hvor optagelserne skulle finde sted. Vi blev budt velkommen af instruktør Carl Th. Dreyer, og efter en hurtig kop kaffe blev vestjyderne præsenteret for instruktøren og skuespillerpersonalet, hvorefter vi fik ordre til at klæde os om. Prøveoptagelserne skulle begynde. Det hele virkede så hektisk på os, og der var ikke fri for at være febrilskhed, da vi efter omklædningen samledes i atelieret og bag kulisserne, hvor Dreyer fik fat i os og fik os placerede som han ønskede det.

Selv fik jeg en irettelsættelse over at jeg ikke var mødt i arbejdstøj, og da jeg gjorde ham opmærksom på at sådan så jeg ud til daglig, sagde Dreyer:

— De er ikke kommet herover for at sige vittigheder, men for at arbejde.

Efter dette lille intermezzo fortsattes prøverne, og der blev rettet på os en 15—16 gange, før Dreyer var tilfreds med arrangementet.

Vi befandt os i P. Skrædders stue, hvor der holdtes et bønne-møde, og alt mindede til mindste enklethed om et rigtigt skrædderværksted.

Efter prøverne, der strakte sig over godt 5 timer, blev der serveret middagsmad for os i filmsselskabets kantine, og så fik vi fri til næste dag med ordre om at stille kl. 8.30. En del af os blev indkvarteret i „Hellerup Klub“, mens andre boede privat.

Torsdagens opgave bestod i at lære en salme udenad, og med prøver og sang gik det meste af formiddagen. Præstationen optoges på stålband, og før vi denne dag fik lov at gå hver til sit, havde vi lejlighed til at høre hvordan „vor kunst“ ville „tage sig ud“ overfor publikum. Vi var faktisk ikke så lidt stolte, og en af „skuespillerne“ — en 72-årig vestjyde — kunne ikke dy sig for at bemærke: „Det lyder egentlig godt. Mon man burde gå til filmen?“.

Fredag mødte vi atter kl. 8.30 på Palladium, og her prøvekortes optagelserne for os, tilsat både tale

og tone. Deryer bekendte sig for os at alt var tilfredsstillende, og vi var selvfølgelig intet mindre end stolte, men stoltheden kendte næsten ingen grænser, da instruktøren takkede hver enkelt af os og sagde du og kaldte os sine vestjyske venner. Ikke flere prøver. Vi havde løst opgaven, og nu skulle vi ud og gøre København.

Men først fulgte vi en invitation af Palladium til en biografur på „Palladium“ ved rådhuset, hvorpå vi hyrede 2 taxi til turen rundt i Danmarks hovedstad.

De fleste af os havde aldrig før været i København, og vi var mægtig imponeret over trafikens enorme omfang, men vi fik vor nysgerrighed tilfredsstillet med hensyn til mange af den store bys seværdigheder.

Selv om vi var aldrig så imponerede, fornægtede det vestjyske lune sig ikke på nogen måde.

Lørdag var afsat til rejsen tilbage til Jylland. Vi skulle have startet kl. 6.45, men kom først afsted kl. 8, hvorefter det gik i et stræk til Odense. En kending af Vestjylland, fru konstruktør Bunde, hvis mand arbejder på „Thrige“, havde dækket kaffebord til hele selskabet, og i taknemlighed over denne gestus blev der samlet ind til en gave til værtinden.

Så rullede vi videre til Gelsted, hvor vi også kontaktede en gammel bekendt, fru stationsarbejder Jacobsen, der diskede op med øl og sodavand samt præsenterede os for en del smukke østerlandske ting, som hendes søn, der er sømand, havde bragt med hjem fra sine rejser.

Det havde været en hård tårn for os allesammen, hvilket var så meget mere forståeligt, som de fleste af deltagerne var i alderen fra 73—83, men ikke tale om at rejsen var kedelig. Vi havde nemlig iblandt os to humørsprede, Maren Christensen, Vedersø, og Jens Bækby Madsen, Sdr. Nissum, og de skiftedes til at underholde med sang og tale. Da vi spredtes i Ulfborg, var der da også almindelig enighed om, at det havde været „en skønne tur“ og „en mægtig oplevelse“. P. Gønge fra Fjand var helt ovenud tilfreds, og da vi skiltes, tog han mig i ærmet og sagde: — Do Holger. Ka do et sørr for, at vi kommer derover til præmieren. A tøkkes de ku' vær dejli, å a trowe, di vil blyw glaj ve å si vos igen. —tersen.